

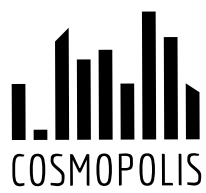
Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ TENTOKRÁT
KOPAT V HLUBOKÉ MINULOSTI

Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ TENTOKRÁT
KOPAT V HLUBOKÉ MINULOSTI

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE BONES SHE BURIED

Copyright © Lisa Regan, 2019

Translation © Kateřina Elisová, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu The Bones She Buried, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022 jako svou 8622. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-1514-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-1860-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3251-5 (print)

Pro Monicu Ebbengovou a Bonitu Klattovou.

Říkat vaši pravdu je mocná věc.

PROLOG

Výkřiky ji pronásledovaly a rozléhaly se všude kolem ní. Běžela po hřebeni, vrhala se do tmy a zakopávala o křoví a uvolněné kameny. Napravo od ní se svažoval strmý sráz desítky metrů dolů. Nevěděla přesně jak hluboko, ale věděla, že pád by ji mohl zabít. Nalevo se tyčila stěna hustého lesa.

Když se ozval první výstřel, zabočila vlevo mezi stromy.

Větve ji šlehaly do paží a obličej, rozdíraly jí světlou kůži a zanechávaly za sebou stružky krve. Prsty na noze se zachytila o kořen stromu a vyletěla do vzduchu. Dopadla na hradbu listí a kamenů a loktem narazila na velký balvan. Mučivá bolest jí vystřelila do paže a zamířila i vzhůru do lebky. Přesto stále slyšela křik přicházející z dálky. Vyškrábala se na nohy. Dýchala přerývaně a loket si držela u těla. Tekly jí slzy, ale panika a vůle přežít ji hnaly hlouběji do lesa.

Noc prořízl další výstřel.

Musí se dostat co nejdál od tábořiště, ale stále hustší jarní listí nad její hlavou zaclonilo zářící měsíc a les se ponořil do naprosté tmy. Odkud vyběhla?

Další výstřel práskl jako bič, ale jak se ozvěna odrážela všude kolem ní, nedokázala určit, ze kterého směru přišel. Pomocí zdravé ruky si po hmatu začala hledat cestu a modlila se, aby se od výstřelů

vzdalovala. Prsty šátrala po kmenech a větvích a pod nohama jí křupaly klacíky a stonky. Lýtkové svaly se jí stáhly do křeče. Jak dlouho už běžela? Připadalo jí to jako hodiny, ale to nebylo možné.

Někde blízko zapraskala větev. Ten zvuk přehlušil i řev paniky, který jí vířil v hlavě.

Prudce se otočila, ale v neproniknutelné tmě neviděla nic. Pak se ozval hlas, chladný a klidný. Zabodl se do ní jako nůž a paralyzoval ji.

„Vážně sis myslela, že můžeš utéct?“

„Prosím,“ zasténala. „Prosím, ne.“

Na zátylku ucítila tvrdou hlaveň pistole.

„Už mě nikdy neopustíš.“

KAPITOLA 1

Z Josiiny trouby se valil hustý černý kouř, který unikal ven po obvodu dvířek. Kašlala, praštila do tlačítka, aby troubu vypnula, a mávala kolem sebe hadrem, aby rozehnala dým. Na opačné straně místnosti se rozječel požární alarm.

„Do prdele,“ ulevila si Josie.

Od trouby se vrhla k oknům a prudce je otevřela ve snaze vyhnat dým částečně ven.

Přes kravál, který vydával alarm, uslyšela Noahův hlas. „Josie? Jsi v pořádku... sakra, co se to děje?“

Odtáhla jednu z kuchyňských židlí přes místnost, stoupla si na ni a sundala ze zdi protipožární detektor. Pak s ním bouchla o stůl, vytáhla baterie a umlčela ho. Odhodila přístroj stranou a podařilo se jí na Noaha ztrápeně usmát.

„Co to děláš?“ zeptal se a máchal rukou, aby se zbavil kouře, který se mu dostal do očí.

„Je to v pohodě,“ zamumlala Josie. „Nic nehoří.“

„Podle všeho ale něco hořelo,“ podotkl Noah.

Josie se vrátila k troubě, na obě ruce si nasadila chňapky, sáhla do tmy a nahmatala okraje koláčové formy. Nad tím, co vytáhla, se oba museli ušklíbnout.

„Co... to bylo?“ zeptal se Noah.

Josie všechno hodila do dřezu. „Měl to být malinový koláč. Tvoje máma má ráda maliny, ne?“

Noahova tvář se zkřivila do výrazu, v němž Josie rozpoznala částečně soucit a částečně skepsi. A zároveň se tak trochu musel přemáhat, aby se nerozesmál. „No, to jo, ale jestli jsi chtěla udělat nějaký dezert, stačily by brownies. Nebo třeba bábovka nebo tak něco.“

Josie ukázala na kuchyňskou linku, kde na hromadě ležely naházené tři další zčernalé pečící formy. „To jsou brownies. Táhleto byla bábovka. A to posední byl zatracený čokoládový dort v prášku od Betty Crockerové, který se mi i tak podařilo spálit.“

Noah se opřel o zárubeň kuchyňských dveří a pusu si zakryl rukou. Josie na něj namířila chňapkou. „*Neopovažuj se smát.*“

Mezi prsty pronesl: „Možná něco studeného? Želé? Něco snadného.“

„Zbláznil ses? Přeci nevezmu k tvé matce na večeři želé!“

„Tak něco koupíme,“ navrhl. „To je jednoduché.“

Možnost, že by Josie přinesla do domu Colette Fraleyové něco *jednoduchého*, prostě neexistovala. Ta žena byla dokonalá hospodyně. Všechno, co uvařila, vypadalo lahodně a chutnalo ještě lépe. Měla svěží, barevnou a dokonale posekanou zahradu. A dokonce si našla čas na to, aby šila krásné příkrývky, které věnovala dětem v pěstounské péči. Colette byla důvodem, proč byl vynalezen Pinterest. Lidé jako Josie se Colette Fraleyové za nic na světě nemohli rovnat.

Colette Josii už tak stěží tolerovala. Ale vůbec poprvé ji pověřila, aby přinesla dezert na společnou večeři, na kterou se scházeli jednou za měsíc. Josie ten požadavek vnímala jako výzvu, což Colette

také zamýšlela, a hodlala se jí zhostit zatraceně dobře. No, možná. Pokud by mohla něco z obchodu vydávat za svůj vlastní výtvor.

Jedním bokem se opřela o linku. „Nikdy mě nebude mít ráda, vid? I kdybych dokázala vystříhnout čokoládové suflé se zavřenýma očima, nic by to nezměnilo.“

Noah přešel dvěma lehkými kroky přes místnost a vzal ji za ramena. „Moc o tom přemýšlíš. Buď sama sebou. Změní názor.“

Ne, nezmění, pomyslela si Josie, ale nechtěla se znovu s Noahem hádat. Chodili spolu už rok a za tu dobu Josie poznala, že nejdůležitější osobou v Noahově životě je jeho matka. Byl nejmladší ze tří sourozenců, ale jeho bratr žil v Arizoně – až na druhé straně země – a sestra s manželem bydleli dvě hodiny cesty. Noahovi rodiče se rozvedli, když byl ještě v pubertě, a jak pochopila, žádné z Fraleyových dětí se s otcem nestýkalo.

Josie se podívala na hodiny na mikrovlnce. „Hádám, že něco budu muset koupit. Za půl hodiny tam máme být.“

„Řekneme jí, že jsi měla moc práce,“ navrhl Noah. „A neměla jsi čas nic upéct.“

Josie ze sebe vyrazila krátké zasmání a stáhla si z rukou chňapky. „Mám takový dojem, že to nepomůže.“ Kdykoli mluvili o práci, Colette si tím jen připomněla, že Josie před několika lety během obzvlášť napjatého a složitého případu mizejících dívek jejího milovaného syna postřelila. Josie i Noah patřili mezi vysoce postavené členy dentonského policejního oddělení a v posledních několika letech vyšetřovali tak šokující a ostře sledované případy, že se dostaly do celostátních zpráv.

Noah začal zavírat okna. „Jen se převleč. Bude to v pohodě.“

O dvacet minut později se proplétali ulicemi Dentonu. Josie seděla v Noahově autě na sedadle spolujezdce, na klíně držela krabici brownies z obchodu a v pohodě se nijak zvlášť necítila. Město mělo rozlohu zhruba pětasedesát kilometrů čtverečních, z nichž mnohé zasahovaly na území nezkrocených hor střední Pensylvánie, s jejich jednoproudými klikatými silnicemi, hustými lesy a venkovskými domy roztroušenými široko daleko. Počet obyvatel se blížil třiceti tisícům a číslo stouplo, když na místní vysoké škole probíhala výuka. Což poskytovalo dostatek konfliktů a kriminality, aby mělo dentonské policejní oddělení, kde oba pracovali, dost napilno.

Vjeli na Colettinu příjezdovou cestu a Josie se mírně sevřel žaludek. Příště, slíbila si, udělá ten zatracený malinový koláč, i kdyby při tom měl její dům lehnout popelem.

„To je divné,“ poznamenal Noah, když zaparkoval.

Josie sledovala jeho pohled ke Colettiným vchodovým dveřím otevřeným dokořán. Neměla ochranné dveře, jen masivní dřevěné, které byly natřené veselou modrou barvou a ozdobené ručně vyrobeným jarním věncem se snítkami umělých žlutých květů.

Josie nechala dezert na sedadle a následovala Noaha po chodníčku před domem. Společně vystoupali po třech schodech na betonovou podestu, kde kolem dveří stály truhlíky s květinami. „Mami?“ zavolal Noah.

Josie mu položila ruku na paži. „Počkej,“ vyzvala ho a sáhla po ramenním pouzdru se zbraní, jen aby zjistila, že tam není, protože dneska měla volno. „Neměli bychom to nahlásit?“

Nejistě se na ni usmál. „Co nahlásit?“

Josie ukázala směrem k otevřeným dveřím. „Něco není v pořádku,“ zašeptala.

Noah se zasmál. „Proč předpokládáš, že se něco stalo? Máma nechala otevřené dveře. Poslední dobou pořád něco zapomíná, pamatuješ?“

Josie si to pamatovala. Noah a jeho sestra spolu v poslední době několikrát tiše mluvili o tom, že by ji měli nechat vyšetřit, jestli netrpí Alzheimerovou chorobou nebo demencí, i když jí bylo jen něco málo přes šedesát. Přesto nedokázala potlačit strach, který se jí hromadil v žaludku, když Noaha následovala do Colettina obývacího pokoje, rovněž laděného do modré barvy. Bylo pozdní odpoledne a do místnosti pronikalo slábnoucí sluneční světlo, díky němuž se dřevěné podlahy leskly. Malá zásuvka odkládacího stolku byla otevřená a předměty původně uložené uvnitř se povalovaly po podlaze – Colettiny brýle na čtení, balíček papírových kapesníků, pero a zápisník. Josie udělala krok směrem ke stolku. V zásuvce stále pár věcí zůstalo. Hledala snad Colette něco?

„Mami?“ znovu zakřičel Noah a přešel hlouběji do domu.

Jídelna byla tmavá a nedotčená. Josie přemýšlela, jestli Colette zapomněla, že mají přijít. Normálně by stůl prostřela ještě předtím, než by na večeři dorazili. Ve skutečnosti by byl celý dům za jakékoli jiné situace prosycený vůní Colettina vynikajícího jídla.

„Noahu, opravdu si myslím, že...“

Ale Noah už zašel do kuchyně a znovu volal na matku.

Josie ho rychle dohonila. Stropní světlo ozařovalo místnost, úhlednou a čistou, se vším na svém místě. Až na další dvě otevřené zásuvky, jejichž obsah byl rozložený na lince – utěrky na nádobí,

otvírák na víno, jídelní lístky z restaurací s donáškou, baterka, svíčky a zapalovač.

Sevřela Noahovi rameno a natočila ho k zadním dveřím, které byly také otevřené. Pod dlaní cítila, že se začal pohybovat s větší naléhavostí. Když procházeli dveřmi z domu, Noah znovu zavolal: „Mami?“

Nohy se jim zabořily do svěží trávy. Zastavili se, aby se rozhlédli po velké zahradě. Její obvod vyznačoval vysoký bílý plot lemovaný rozkvetlými květinovými záhony a v jednom rohu stála malá dřevěná kůlna. Josie udělala krok směrem k terase uprostřed, přeplněné těžkým kovovým nábytkem, a pohledem prozkoumávala každý centimetr zahrady. Zalapala po dechu a ukázala na něco, co trčelo z jednoho ze záhonů ve vzdáleném rohu. „Panebože! Noahu, to je...“

Slova jí uvízla v hrdle. Vyrasila přes pozemek a Noah za ní.

Colette ležela na břicho, horní částí těla v záhonu. Jediné, co z dálky viděli, byly její vyčnívající nohy. Zblízka si Josie okamžitě všimla zahradnických rukavic na jejích rukou a malé lopatky v hlíně pár centimetrů dál.

„Mami!“ vykřikl Noah a v jeho hlase zaznívala panika. Klesl na kolena a Josie padla vedle něj. Společně přetočili Colette na záda. Měla zavřené oči a tváře a oblečení umazané od hlíny. Z těla vycházel do Josiiny rukou chlad, jak se prsty snažila nahmatat na Colettině krku puls. Jenže žádný nenašla.

Noah se už opíral o matčin hrudník, jednu ruku položenou přes druhou, prsty propletené. Odpočítával třicet stlačení. Josie zatím naklonila Colettinu bradu tak, aby se jí otevřela ústa, a sevřela jí nosní dírky.

„Ted!“ pobídl ji Noah, když přestal pumpovat.

Josie svými ústy obemkla Colettina. Vydechla ve snaze naplnit jí plíce vzduchem. Na rtech jí ulpělo něco páchnoucího a zrnitého a vzduch neproudil do Colettina hrudníku tak, jak by měl. Josie se rozkašlala, posadila se a otřela si pusou.

„Co to děláš? Ježíši, Josie. Pokračuj. Musíme ji zachránit,“ vykřikl Noah.

Odstrčil ji, aby mu nepřekážela, a přitiskl své rty na Colettiny. Ale po jediném výdechu se také odtáhl. Kašlal a plival na zem.

„To je hlína. Bože můj, Noahu, je to hlína.“

Odstrčila ho stranou. Prstem zajela do Colettiných úst a nabrala malou hromádku mokré hnědé hlíny. Zopakovala úkon třikrát nebo čtyřikrát, ale dýchací cesty se stále neuvolnily. Srdce se jí sevřelo. Noah vedle ní absolutně znehybněl, ústa hrůzou otevřená dokořán. „Pomoz mi,“ křikla na něj Josie. „Pomoz mi ji dostat na bok!“

Noah se jako ve zpomaleném záběru předklonil, stiskl matčino rameno a zatlačil. Josie Colette přetočila na bok, prsty jí stále šátrala v ústech a snažila se zbavit ztvrdlé hlíny. Když si myslela, že se jí podařilo většinu dostat ven, opět obrátila Colette na záda a pokoušela se jí vdechnout vzduch do hrudníku. Colette měla dýchací cesty naprosto neprůchodné.

Josie někde v hloubi duše věděla, že je Colette mrtvá, ale nedokázala snést výraz čiré hrůzy v Noahově tváři. A tak pokračovala. „Zavolej 911,“ vyrazila ze sebe, když se vrátila ke Colettině hrudníku a znovu ho začala stlačovat. Nepohnul se, jen upíral oči na matčinu tvář.

Josie se při pumpování lil pot z čela, stékal jí na špičku nosu a odkapával na Colettino bezvládné tělo. „Teď hned, Noahu. Dělej! Zavolej 911!“

Josie nepřestávala, i když ji bolela ramena a paže, obličej měla umazaný od hlíny z Colettiných úst a zpocená byla po celém těle. Dorazili záchranáři a jemně ji odtáhli. Jako by k ní z velké dálky doléhal křik, když si navzájem sdělovali informace a přebírali kontrolu. Po několika minutách jeden z nich určil čas smrti.

Pak uslyšela zasténání, tiché, hluboké a srdcervoucí, které se vydralo Noahovi z hrdla.

KAPITOLA 2

Josie seděla vedle Noaha na matčině pohovce a jednu ruku měla položenou na jeho zádech. Schoulil se do sebe, lokty na kolenou, obličej v dlaních, přerušovaně vzlykal a kolébal se sem a tam. Členové důkazního zásahového týmu přicházeli a odcházeli a Josie si zatím pokoušela uvědomit, k čemu vlastně došlo. Měla pocit, jako by sama sebe pozorovala z dálky. Nepřipadalo jí to skutečné. Muselo se to stát někomu jinému. Ne jím.

„Šéfko?“ oslovil ji důstojník Finn Mettner. Zvedla oči a zjistila, že je z výšky soustředěně pozoruje. Jak dlouho už tam stál?

„Ano,“ řekla a hlas se jí trásl. Prsty si otřela ústa, aby z nich dostala hlínu, která jako by nikdy neměla opustit její kůži.

Mettner ukázal ke dveřím. „Tohle je místo činu. Kdyby vám to nevadilo...“

Prudce se postavila. „Samozřejmě, samozřejmě. Noahu?“

Neodpověděl. Josie mu zahákla ruku do podpaží a jemně mu pomohla, aby se zvedl. Pak ho vyvedla ven a usadila na sedadle spolujezdce v jeho autě. „Hned se vrátím.“

Hummel, další člen důkazního zásahového týmu, ohraničil schodiště u vchodu žlutou páskou označující místo činu. Stál u dveří s papírem připevněným na podložce, připravený zapsat každou

osobu, která kolem něj projde. Na příjezdové cestě parkovalo jeho služební vozidlo s otevřeným kufrem. Josie k němu zamířila, vytáhla ochrannou kombinézu a pomalu si ji oblékla. Nazula si holínky a nakonec si nasadila ještě těsně přiléhající čapku.

Slyšela za sebou kroky a vedle kufru se objevil Mettner. „Šéfko, je nám to vážně líto. Tohle je... je skoro nemožné tomu uvěřit.“ Podíval se směrem k autu. „Jak je Noahovi?“

Josie sledovala Mettnerův pohled k místu, kde seděl Noah. Zíral přímo před sebe, pohled měl prázdný a kolem očí červené kruhy. „Myslím, že je v šoku. Přijede Gretchen... chci říct detektiv Palmerová?“

Gretchen Palmerová byla dalším detektivem na policejním oddělení v Dentonu. Její vyrovnaná přítomnost dokázala Josii v těžkých chvílích uklidnit a utišit její bušící srdce. Ryzí, charakterní žena a jedna z nejlepších vyšetřovatelek, jaké kdy Josie poznala. Nedávno odešla na placenou dovolenou v souvislosti s příšernou vraždou, ke které došlo na jejím vlastním prahu a která vytáhla na světlo tajemství z její minulosti. Josie věděla, že po tom, co se stalo, by Gretchen nepotřebovala nic menšího než zázrak, aby si udržela svoji práci. Ale zároveň si uvědomovala, že Gretchen udělala to, co musela, aby ochránila lidi, které měla nejraději. A tak sama využila veškerého vlivu a dobrého jména, které v Dentonu měla, aby zajistila, že se Gretchen k policii v nějakém postavení vrátí. Protože opakovaně čelila odporu jak ze strany náčelníka, tak dentonské starostky, zapojila své kontakty z médií. Získala tak podporu veřejnosti a vyvolala dostatečně silný tlak na náčelníka, aby souhlasil s tím, že se Gretchen vrátí na zkušební dobu, která začala před týdnem.